Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комисиї. — Угорска криза. — З Балкану.

Буджетова комисия радила вчера в присутности п. міністра судівництва Гохенбурґера над етатом міністерства судівництва. П. Ґломбиньский яко референт рубрик „Центральний заряд“ і „Судова адміністрация“ зголосив резолюцию з візванем правительства до приспішеня виданя службової прагматики о судівництві і розслідженя справи часового авансу; приділюваня лиш виїмково судових урядників до инших судів; розваженя справи дальшого єствованя судових інспекторів; увзглядненя жадань аспірантів що до місць службових, а управителів урядів і кваліфікованих підофицирів що до стабілізациї і авансу; утвореня заповідженных нових окружних і повітових судів, особлино в карпатских краях; вставленя до буджету відповідних сум на помножене судового і канцелярийного персоналу.

По промовах Челяковского, котрий підносив жадання Чехів і Олесницкого, що обговорював жадання Русинів, забрав слово п. міністер судівництва ґр. Гохенбурґер. Він сказав, що всі жалоби підношені що до язикових питань, треба обмежити до незручности одного або другого урядника, що в такій державі як Австрия, де єсть вісім ріжних народів, зовсім зрозуміле. Настало би значне поліпшене відносин, коли би язикова справа була полагоджена в парляменті. Пос. Челяковский покликував ся на XIX. артикул основних законів і підносив, що той артикул управильнює язикову справу. Однако то закон основний, котрий вимагає подрібного виконного зарядження. Перед усім розходить ся о те, як на деяких полях, на котрих законне поняте прав язика вже єствує, має бути розширене язикове питане.

П. міністер виказував, що розвязка язикового питаня в дорозі закона може бути переведена в ріжний спосіб. Инакше на пр. толкують собі ту справу Німці, инакше Чехи. Однако в тім всі годять ся, що розвязка язикого питаня конечна. До того стремить державне предложене. Доки язикові справи не будуть управильнені в дорозі закона, доти мусять бути предметом більше або менше хитких язикових розпоряджень. Може то стати ся також при помочи порозуміня представителів поодиноких народностий, як було в Дальматиї. Инакше має ся справа з язиковими розпорядженями ґр. Баденього, котрі були видані на підставі порозуміня представителів обох народів, але не відповідали єствуючим звичаям і мали на ціли розширене „штремаєрівских“ розпоряджень, про котрих вартість можна богато говорити. Відтак обговорював бесідник широко спір о урядовий язик в чеських судах, події в Хебі і взагалі відносини, пануючі в Чехії і заповів поліпшене авансових відносин. При тім підніс, що кождий урядник в околицях ріжноязичних поводить ся з деяким уміренєм, аби населене не стратило довіря до судів і аби судия проявляв все статочність. При обсаджуваню посад руководить ся міністерство як найбільшою безсторонностию. Що до реформи закона карного то праці над тою справою суть в міністерстві в повнім ході і ще в осени сего року п. міністер предложить дотичний проєкт палаті. Відтак говорив о карних заведенях, в котрих богато єсть в невідповіднім стані, але мимо того треба в тім напрямі сконстатувати значне поліпшене. Вказав на будову нового заведеня карного в Дрогобичи. Вкінци підніс конечність реформи в справах неспірних по мисли новочасних жадань та в справі конкурсового поступовання. — По промовах ще кількох бесідників відложено дальші наради до нинї рана.

Угорский президент міністрів др. Векерле прибув до Відня. Побут дра Векерльового має після пляну заняти два дні, в котрих угорский премієр має конферувати зі спільними мі-

---

2)

В жертву богам.

З польского — Вяч. Сєрошевского.

(Дальше).

— Любить тебе Бог, Сельтичане! — зітхаючи, повтаряв князь.

— Любить мене длятого, що я беріг старі звичаї. Добро моє не повстало з людских сльоз, але дали менї єго гори, скали, ліси і води! — сухо відповів старець.

— То правда! І щедра була рука твоя — підхопили присутні. — В днях нещастя ти піддержував нарід свій, ділив ся.

— А комуж лекше помагати, як не тобі? Що я можу дати, наприклад? — Я, що маю лише товари і довги? Чиж буду роздавати довги на ті тяжкі часи? Згода... не маю нічо против того... атже й я Тунгуз... Тілько що кому прийде з моїх смердячих довгів? Они не родять ренів.... — закінчив сьміючи ся князь.

— То правда! Погинемо без тебе, Сельтичане!... Від кого бо дістанемо?... Хто має численнійші від твоїх стада?... Хто має ліпше серце?... Чий рід знаменитший і богатший?... Чиї сини зручнійші стрільці і ліпші мисливі?... Чиї дочки, дорастаючи, приковують погляди наших молодців?... Чиж ти не найперший поміж нами! Хто не терпів, не лякав ся, ні коли не розминув ся з правдою і не обманював, так як ми, що легко коримо ся перед судьбою! Ти, Сельтичане! І кудиж удамо ся, коли ти не змилосердиш ся над нами?—кликали з усіх сторін.

— Видить Бог, що поділю ся з вами! По то я сюди прийшов — відповідав зворушений старець.

— Тумара!... Тумара!... — кликав тимчасом князь, глядаючи оповідача — а ти кінчи свою історию! Побачиш, Сельтичане, що буде дальше.

Знов заволоділа тишина. Тумара, сидячий в першім ряді старших, погладив ся правою рукою по правім усї і помовчавши хвилю, почав оповідати:

— Я вже вам казав, як ми утративши рени, взяли на плечі наші річи, діти і завернули в долини. Діти нездужали нам від гнилого мяса і скоро поумирали. І ми також ослабли від того корму. Але що в такий час може найти мисливий в пустини?

— То правда!

— Незабаром не стало зовсім поживи. Ми з'їли всі наші припаси і шкіряні міхи і старі ремені і затовщені фартухи женщин. Не лишило ся вже нічо, що могло би мати смак. Чиж ми, кочуючі в горах, не знаємо ся з голодом? А й Тумара, що був послідний між „добуваючими“?

— Перший був! — присьвідчили слухачі.

— Але тимчасом стала ся річ така. Богато нас було, а полишило ся лиш четверо: я, жінка, син і дочка. Ми все ішли, жадні виду людских лиць.... Вступали до всіх звістних місць, до всіх стародавних леговищ і всюди находили застилі попели огнищ... Люди поутікали, розігнані небезпечностию.... Ми в нашій вандрівці чим раз більше віддалили ся від них....

А коли спустивши ся з гір, побачили ми непокриті шкірою дручки шатер, сили нас покинули... Однак мимо того ішли ми дальше, не переставали шукати. Не так то бо легко чоловікови виречи ся житя і умирати в снігах, не давши ніякої вісти о собі... Ми гребали в сьмітю, розкидали вогкий попіл зимних огнищ, глядаючи окрушок їди, а огризаючи кости, покинені псами, збільшали ми ще наш голод. Аж прийшло до того, що ми не могли глядіти без дрожаня на власні наші діти повні тіла і теплої крови. „Тумара, для спасеня родичів нехай помре дівчина“ — сказала вкінци жінка. Жаль було дитини; гляділа на нас, не розуміючи. „Тальо“ — каже їй мати — після старого звичаю, коли рід погибає, насамперед умирає дочка“...

— Правда! — притвердили слухачі.

— „Идиж, Тальо, умий ся в снігу і послідний раз поглянь на сьвіт божий“... — Дівчина зрозуміла і хотіла утікати, але єї задержали; отже плакала і просила: „Заждіть до вечера; може Бог що зішле... Я хочу жити, я бою ся!..“ — Отже ми ждали і виглядали. Дівчина що хвилї виходила з шатра, засланяла долонию очи і споглядала в сторону ліса, а за нею за кождим разом ішла мати, сховавши ніж в рукаві. Починало вже смеркати. Дів-

ністрами і членами австрийского кабінету та буде принятий на авдиенциї у Цїсаря.

Др. Векерле — як зачувати — привіз до Відня новий плян розвязаня безконечної угорскої кризи і то на основі таких точок: заключене нової торговельної угоди між Австриєю і Угорщиною поза 1910-ий рік на довший протяг часу як десятилїтний в заведенєм митової лїнії між Австриєю і Угорщиною, причім Австро-Угорщина мала би виступати як одноцїльна держава та заключувала би спільні торговельні трактати. Привилей спільного австроугорского банку був би продовжений, а за те піднято би виплати в готівцї. Також у войсковій квестиї проявляє ся схильність Мадярів до уступок.

Коли би монарх згодив ся на такі пропозициї, то заключено би новий пакт між короною і правительством. Треба однак дуже сумнївати ся, чи на таку розвязку згодить ся корона або австрийске правительство, бо й оно в тій справі компетентне до висловленя своєї думки. Угорский премієр хоче передовсім поінформувати ся, чи австрийске правительство і корона взагалї згодило би ся на дебати над сею справою, алеж навіть само видвигане квестиї угоди, яку перед півтора роком ледви полагоджено, являє ся зовсім не бажаною справою, коли тілько часу треба ще на упорядковане квестиї банкової спільности і рішене войскових питань. До того творене з обох половин замкнених торговельних просторів та установлюване митової лїнії між Австриєю і Угорщиною, лишило би Австрию тих економічних користий, на котрі она надіяла ся, роблячи значні уступки політичні.

Коли би однак пропозиция др. Векерлього і не вплинула на розвязку кризи, то всеж таки она повинна наступити на основі иншого пляну. За тим промовляє заява президента угорского сойму Юшта, який впевняв клюб независимцїв, що довше як до Зелених сьвят теперішні демісіоновані міністри не будуть вести справи своїх міністерств.

З Відня надходять вісти, що відносини між Грециєю і Туреччиною так напружені, що війна між тими обома державами дуже імовірна. В Грециї по причинї кретеньскої справи опінїя так розбурхана, що династиї грозить утрата престола, коли би Крети не прилучено до Грециї. Молодотурки уважають знов ту справу доброю нагодою, щоби виповісти Грециї війну і побідити її в ній. По тій війнї надіють ся они для себе великих внутрішних користий, скріпленя свого впливу і відсуненя на дальший плян старотурків.

Новинки.

Львів, дня 27-го мая 1909

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув нинї рано до Львова. Вчера був п. Намістник в Криниці, де приїхав був рано з Кракова і оглядав в супроводі радника Двору дра Меруновича, управителя купальнoго заведеня секретаря Намістництва Ґрабовского і лїкаря дра Копфа цїле заведене, придивляв ся, як лагодять купіль, оглядав відтак місце вибране під нові купальні і нове заведеня гідропатичне, електрівню і театр та господарство паркове По полудни їздив п. Намістник до Солотвини, де оглядав жерело, котре після ореченя знатоків має мінеральну воду, а таких самих складових частях як і доси експльоатоване, а де мають вертїти, щоби добути більше води. Вернувши із Солотвини приймав п. Намістник депутацию криницких горожан з бурмістром Дембіньским, з котрим обговорив ряд важних справ криницких о 8 год. вечером від'їхав п. Намістник до Львова.

— **П. Віцепрезидент** краєв. Ради шкільної др. Ігнатий Дембовский вернув з урядової подорожі, підчас котрої був на матурі в ґімназиях в Ряшеві, Дембици і сьв. Яцка в Кракові, навідав ся до приватної ґімназиї в Ланцутї, візитував кілька шкіл народних і інтернатів, а наконець закінчив 3 дневну конференцию около 30 інспекторів окружних в Тарнові в справі науки огородництва і бжільництва в школах народних, взявши перед тим участь в практичній лекциї з того курсу і дискусиї над нею в 2 кл. школї в Кліковій під Тарновом.

— **Почетне горожаньство** надала громада Бродів і Вереньчанка на засїданю дня 18 с. м. послови Лукашевичеви в признаню его засуг для заставницкого повіта

— **З тов. „Брацтво Львівска Русь"**. В недїлю дня 23 с. м. відбуло ся під проводом радн. Двору Гр. Кузьми перше засїдане виділу, котрий уконституував ся, вибираючи заступниками голови дра Е. Озаркевича і проф. В. Шухевича, секретарем дра В. Бачиньского, касиєром В. Гресяка, а контрольором Е. Мартиниця. Льокаль тов. містить ся в домі „Просьвіти" (Ринок ч. 10) на II поверсї — вхід від ул. Бляхарскої. Вписувати ся до товариства можна кождого дня від години 6 до 8 вечером. Вкладка членьска виносить 20 с.

— **Загальні збори** тов. **„Сїльский Господар"** у Львові відбудуть ся дня 10 червня о 10 годинї рано в льокали тов. Ринок ч. 10, II поверх. На дневнім порядку буде звіт 1) секретарский і касовий, 2) зміна статутів, 3) резиґнация членів виділу і вибір нового виділу, 4) реферат господарский і 5) внесеня членів.

— **Філїя тов. „Просьвіти"** в Залїщиках скликує отсим всїх виділових читалень свого округа на нараду, яка відбуде ся дня 1 червня с. р. о годинї 2 по полудни в льокали Рускої Бесіди. При тій нагоді виголошені будуть реферати: 1) п. Я. Литвиновича: Про спільництво з увзглядненем крамниць сист. Рочдель і кас. Райфайзена; 2) о. Боярского: Як належить успішно вести сїльску читальню. З огляду на вагу нарад просить ся о численну участь.

— **З Комарна** доносять: Заходами філїї „Просьвіти" в Комарні відбуде ся в Комарні дня 1 червня с. р. ві второк по Зелених сьвятах о год. 9 рано поминальне богослужене за бл. п. Мирона Петрика, адвокатского кандидата і заслуженого члена тоїж філїї, відтак о годинї 11 в сали Задаткового тов. загальні збори філїї „Просьвіти". На зборах виголосить реферат на тему „Просьвіта в житєм души" пос. Григорий Цеглиньский. По полудни того ж дня о год. 2 відбуде ся заходами товариства „Сокіл" в Комарнї фестин, з котрого дохід призначений на будову церкви в Комарнї. До громадної участи в зборах запрошують ся всїх членів читалень рудецкого повіту.

чина чим раз частїйше виходила і чим раз довше вистоювала на порозї, а я лежав в тїни, дожидаючи, що з того буде. Нараз чую на дворі крик... Серце в менї завмерло. Виходить жінка з ножем в руці і як пяна заганяє ся... „Убила?!" — „Нї, Бог помилував — каже — зьвір іде лісом на дві стаї звідси!" — Я зірвав ся і вибіг з сином за двері. Під шатром сиділа дівка, з простягненими перед себе руками, а в лїсї, недалеко, стояв зьвір.

— Стояв зьвір! — повторили слухачі.

— Чиж трудно мисливому убити пасучу ся зьвірину? Але мої члени висхли від голоду, жили ослабли від муки і підкрадаючи ся до добичи, я ледве міг удержати рушницю в трясучих ся руках. А коли поцїлений кулею зьвір став утїкати в корчі, кинулись ми за ним як вовки... І так, Бог поміг — ми остали при житю, аби знов завтра умирати...

Тумара замовк, голову опустив і погладив знов правою рукою по правім усї. Окружаючі мовчали. І в тій хвили напруженої уваги видало ся їм, що чують плюскіт кождої відділеної філї в рінї, удар кождої галузки в лїсї, колисаної вихром. Нараз, посеред тих одностайних звуків, роздав ся инший, відмінний голос, котрий роз'яснив всї лиця і обернув всї голови в ту сторону, звідки доходив.

Син Сельтичана, молодий Міоре, похилив ся до вітця і шепнув:

— Отсе наші ідуть!

— Так, ідуть!..

Дійстно надходив табор.

Старі полишили ся на своїх місцях, але молоді, висували ся один по другім з круга, збираючи ся громадно на краю хащів, звідки лїпше видко було цїлий відділ, що показував ся в скалистих воротах долини.

Передом на темно половім ренї їхала молода дівчина. Богато сріблом прикрашена її одіж веліла догадувати ся, що була люблена і пещена в родинї. В руці держала списку, на голові на розпущенім волосю мала перепаску, вишивану пестрими пацьорками. Їдучи, очищувала дорогу, стинала галузе і суче, що могли зачепити о клунки, або одежу поступаючих за нею. Коли підносила оружіє, проміне сонця відбивало ся огненним блеском від сталевого вістря, що хвилю як блудний огник маяло над її головою, відтак спливало вздовж полискуючого сріблом шкіряного фартуха, аж вкінци кинене вправною рукою щезало в густій зелени.

— Хока!... Хоґай! — викрикувала одушевлена молодіж.

Дівчину супроводили два чорні пси, що то вибігали наперед, то вертали ся, всьо оглядали і обнюхували, не поминаючи нічого. За нею довгим рядом ішли обвючені рени. На деяких сидїли люди; женщини старі і молоді, підлїтки, дїти; послїдні на верху як в мішках привязані, товсті, пузаті, неподвижні, правдиві домашні божки.

На самім кінци каравани гнало двох у'ору жених ловців при помочи псів стадо необвючених самців і самиць з кізлятами.

Крик, дуднене і гамір, налякані форканя ренових самиць, що глядали загублених в заколотї кізлят, звук дзвінків і деревляних калатанок завішених на шиї передових зьвірят, крики людий, накликуючих ся або порядкуючих стадо — цїла та суміш кипучого, буйного житя, наповнила голосним відгомоном долину, зливаючи ся в ушах слухачів в одну знакому пісню щастя в достатку у вільнім, кочівничім побутї.

Глядячим горіли очи і не маючи сил вдержати вибух чувств, почали голосно висказувати свої враженя, викликані образами і лицями, що пересували ся мов зникаючі тїни.

— Ось, стара Ніерен!

— Славна старушка.

— Такі були давнїйше всї Тунгузки.

— Так кажуть...

— Дивіть, як зручно править реном.

— Велика річ!... Кажуть, що недавно Сельтичанови уродила сина... — то лїпше.

— Нічо в тім нема незвичайного... жінка Маянтиляна — старша, а також породила...

— Тихо! Дивіть, Саля, невістка старого, о котрій співають пісні.

— Або їх не варта?

— Правда и то!...

— Говоріть, говоріть, а як Міоре учує, то вам дасть!...

— Щож нам зробити?... Не боїмось его...

— Дивіть, дивіть! — Лявбзаль!.. Упаде!

— Справдї... рен дикий... непотрібно посадили малого!

— Молодець хлопець! Побачите, буде мати старий з него потїху...

— А Чун Ме?

— Гм!... Чун Ме... Чун-Ме... — зітхнули деякі, глядаючи поглядом дівчини зі сталевим вістрем над головою.

— Кажуть, що князь хоче її сватати для сина...

— Ех! Не дасть єму старий улюбленої дочки, не дасть...

Коли переїздив старший син Сельтичана, знаменитий мисливий, звістний під прозвищем „Відблеск ледів", розмовляючі з пошаною умовкли.

А коли зник в корчах послїдний рен каравани і колишуче ся галузе лїса замкнуло ся за ними, підняв ся Сельтичан з місця, поправ присутних легким кивненем голови і від'їхав. Мало то значити, що буде вскорі всїх дожидати у себе. (Дальше буде).

— **Дрібні вісти.** Концерт Мод. Менціньского у Львові відбуде ся в салі Фільгармонії около 8 червня. Менціньский виїздить нині із Штокгольму до Галичини. Білети продае книгарня ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10. — Кружок аматорский в Жукова відограе в Гологорах дня 30 с. м. „Кару совісти“ Гр. Цеглиньского а дня 31 с. м. „Ворожбита“ тогож автора. Часть доходу призначена на бурсу Руск. Тов. педаґоґ. — П. Катерина Гащук знайшла пакет зі столовим сріблом, котрий оногди забула в трамваю п. Ґельовска і зложила его на поліциї. — Співачка п. Прессендорф згубила на ул. Короля Людвика золоту бразлету, висаджену дорогими каменями вартости 150 К, а п. Анна Каліґ згубила годинник вартости 28 К.— В сїньох реставрациї Людвиґа знайдено полярес з 34 коронами. Можна відобрати в реставрациї.

— **Загадочна пригода.** Стрийским поїздом, що приходить до Львова о 11 год. в ночи, вертали в понеділок з прогульки на Бескид 3 ученики IV кл. реальної школи. Один з них Казимир Чиньский, замешкалий у Львові, вийшов за стацию Щирець-місто на плятформу. В кілька хвиль опісля подорожні у ваґоні зачули крик, а рівночасно і забренїли шиби ваґона та дав ся почути сильний гук. Подорожні вибігли на плятформу і побачили там Чиньского зраненого в голову і залитого кровю, котрий вже ледви держав ся на ногах. Зараз вдержано поїзд і подано поміч раненому. Що стало ся — і доси не знати, бо жандармериї і доси не удало ся вислїдити, чи то хтось кидав каменем в поїзд чи стріляв чи може Чиньский сам став ся причиною сеї загадочної пригоди.

— **Курс антиалькогольних викладів** уладжуе товариство „Відродженє“ у Львові через 6 днів: від 14 до 20 червня с. р. Викладати буде проф. др. Іван Раковский. Проґрама викладів: 1) Історія алькоголізму. 2) Вплив алькоголю на людский орґанізм. 3) Алькоголь а суспільність. 4) Алькоголь а праця. 5) Борба з алькоголем. Близших інформаций уділюе устно або письменно виділовий товариства п. Юліян Балицкий. (Львів, Ринок ч. 10, канцелярия „Просьвіти“). — *Др. Андрій Чайковский*, голова. *Володимир Лотоцкий*, писар.

— **Цигани убийниками.** Дня 16 с. м., о 11 год. в ночи закрала ся ватага циганів, зложена з Якоша, Бандіґо і Бартоля Лакатошів під обору господаря Семена Панчія в Мартинові новім і хотїла вкрасти коні. Цигани засьвітили сьвітло в стайни а то побачив син Семена, Прокіп, збудив батька і оба вийшли на двір. В тїй хвили котрийсь з Циганів вдарив Семена колом по голові а той стративши притомність, впав на землю. Побачивши то Прокіп, вхопив злочинця за руку а тоді другий Циган пробив его нагло ножем три рази в плечі. На крик, який счинив ся, побудили ся сусїди а Цигани повтїкали. Прокіп не відзискавши притомности, помер а Семен тяжко ранений в голову боре ся зі смертию. В погоню за циганами пустились жандарми і остаточно фірерови п. Косови удало ся здогонити Циганів аж під Курянами коло Бережан, де їх арештовано і відставлено до суду.

— **Податок від титулів в Німеччині** Комісия податкова пруского сойму постановила, що на будуче за новонадані титули треба буде складати слідуючі оплати стемплеві: „Герцоґ“ (висший рід князя) 10.000 марок (12.000 корон), „Фіршт“ (князь) 6.000, „Ґраф“ 3.600, „Фрайгер“ 2.400, „Камергер“ 2.400 (а коли був перед тим „Камерюнкром“, то лиш 1.600), „Едлер“ 1.200, „Камерюнкер“ 800 марок. Дальше титули тайного радника торговельного 5.000 марок, радника торговельного 3.000, тайного радника комісийного 500 а на конець за титули тайного радника санітарного, тайного радника справедливости, радника справедливости і професора 300 марок. В виду такої дорожнї мабуть відхоче ся не одному титулів.

— **„Немовлятко“ з яйцями куропатв.** В послїдних часах підношено часто жалї, що в угорских лїсах хтось викрадае у великій скількости яйця куропатв. Доходження показали, що тоті яйця вивозять до Відня і там продають їх торговельникам, котрі знов заносять їх до вигрівалень, де штучним способом вигрівають покладки і в той спосіб розмножувано куропатви, а відтак продавано їх на віденьских торгах по незвичайно низькій цїнї. Шкода, якої наробленo в той спосіб в угорских лїсах, есть дуже велика. Отже сими днями добачили уставлені на двірци Північної зелїзницї аґенти поліцийні якісь дві словацкі селяники в їх народній ноші. Они лише що висїли були з поїзду і кожда з них несла на руцї немовлятко завинене в пеленки. Селянки минули без перешкоди контролю і сторожу фінансову, бо нікому й на думку не приходило ревідувати немовлятка. Але аґентам поліцийним впало в очи, що Словачки чогось так заедно оглядали ся поза себе, як би чогось бояли ся, отже пішли слїдом за ними і побачили, як они зайшли до якогось дому при ул. Новара. Аґенти вислїдили небавком помешканє, до котрого зайшли Словачки, а коли і они там зайшли, застали вже лиш одно немовлятко, котре плачем давало знати о собі. За то знайшло ся штучне, випхане немовлятко, котрому можна було голову відіймити. Аґенти зачали осторожно оглядати то немовлятко і розповивати его, а коли розвинули пеленки, показало ся, що у випханім немовлятку було більше як 600 яєць куропатв. Словачки приведено на поліцию, де списано з ними протокол, а відтак випущено їх на волю і зроблено донесенє до суду. Яйця відослано назад до того лїса, в котрім они їх з гнїзд позабирали. Полиция переконала ся, що Словачки приносили завсїгди в той спосіб яйця до того помешкання при ул. Новара, а звідтам забирано їх по полудни і відношено відтак до складу дичини.

Телеґрами.

Відень 27 мая. Участники III. конґресу музичного були вчера вечером на принятю в ратуши. Промавляв шеф секциї Вікенбурґ і бурмістр Люеґер. Професор Цакетті вручив Люеґерови диплом почестного члена росийского товариства музичного.

Відень 27 мая. На нинїшнім засїданю буджетової комісиї підчас бесїди пос. Бахманна (нім. поступ.), котрому перебивали чеські посли, прийшло межи пос. Малїхом а ческим аґрарием Рольсберґом до особистої перепалки. Малїк крикнув до Рольсберґа: „Ренеґат!“ Рольсберґ визвав Малїка на поєдинок. — Комісия буджетова радить дальше над етатом міністерства справедливости.

Петербург 27 мая. На вчерашнім засїданю всеславяньского з'їзду раджено під проводом посла до австрийскої ради державної Грібара над справою славяньского банку. Пос. Грібар представляючи ту справу зазначив, що на основанє того банку потреба 50,000.000 корон і додав, що Чехи мали постановити причинити ся до того банку 6 міл. кор. а полудневі Славяни півтретя міліона. Зібрані признали одноголосно потребу основаня того банку, котрий мав би розвинути діяльність на торговельнім і промисловім поли в Славянщинї. Ухвалено вибрати комісию, котра виготовить проект після ухвалених засад.

Константинополь 27 мая. Нинї повішено в трох точках міста 15 осіб, між тими двох полковників, першого евнуха бувшого султана, кількох урядників цивільних і редакторів. То страчене зробило велике враженє.

Константинополь 27 мая. Дневний приказ міністерства війни каже, що вояки двох літ служебних, котрі брали участь в революциї, хоч не були бунтівниками, не достойні вже носити мундур і будуть через три роки ужиті до роботи при улицях. Приказ той мае бути поданий яко остережене до відомости войск всіх залог.

Курс львівский.

Дня 26-го мая 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	595·—	605·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов . . .	109·60	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев. .	94·70	95·10
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·60	95·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·90	100·60
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·50	96·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·80	55·80
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·75	34·75
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·50	73·50
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·40	23·40
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, **2^{05}**, 5·58, **6^{40}**, 9^{30}.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9^{39}.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8^{21}.

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.

„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.

„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.

в неділі і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27 9^{35}.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).